

V I Lenin

Brev till de amerikanska arbetarna

Kamrater! En rysk bolsjevik, som deltog i revolutionen 1905 och därefter vistats i ert land många år, har erbjudit sig att överbringa mitt brev till er. Jag har accepterat hans förslag med så mycket större nöje som de revolutionära proletärerna i Amerika just nu är kallade att spela en särskilt viktig roll såsom oförsonliga fiender till den amerikanska imperialismen, den friskaste, starkaste och senast tillkomna deltagaren i den världsomfattande folkslaktningen om delning av kapitalisternas profiler. Just nu har de amerikanska miljardärerna, dessa moderna slavägare, inlett en särskilt tragisk sida i den bloddrypande imperialismens blodiga historia genom att ge sitt samtycke – oavsett om det skett direkt eller indirekt, öppet eller hycklande och maskerat – till de brittiska och japanska rövarnas väpnade fälttåg i syfte att strypa den första socialistiska republiken.

Det moderna, civiliserade Amerikas historia inleddes med ett av de stora, verkligt frigörande och verkligt revolutionära krig, som det varit så få av bland det oerhörda antalet rövarkrig, vilka i likhet med det nu pågående imperialistiska kriget framkallats genom strid mellan kungar, godsägare eller kapitalister om delningen av erövrade områden eller orättfångna vinster. Det var det amerikanska folkets krig mot de brittiska rövarna, vilka förtryckte Amerika och höll det i kolonial trældom, liksom dessa ”civiliserade” blodsugare än idag förtrycker hundratals miljoner människor i Indien, i Egypten och på alla håll i världen samt håller dem nere i kolonialt slaveri.

Sedan dess har omkring 150 år förflutit. Den borgerliga civilisationen har i fullt mått gett ymniga frukter. Amerika har intagit främsta platsen bland de fria och civiliserade länderna ifråga om utvecklingen av det förenade mänskliga arbetets produktivkrafter samt användningen av maskiner och av den moderna teknikens alla under. Samtidigt har Amerika blivit ett av de främsta länderna vad gäller avgrundsdjupet mellan å ena sidan en handfull övermodiga miljardärer, som vältrar sig i smuts och lyx, och å andra sidan de arbetande miljonerna, som ständigt lever vid armodets gräns. Det amerikanska folket, som gav världen ett föredöme i revolutionärt krig mot det feodala slaveriet, har hamnat i ett nytt slaveri, det kapitalistiska löneslaveriet hos en handfull miljardärer, och finner sig spela rollen som lejd bödel, vilken för att behaga det rika slöddret år 1898 ströp Filippinerna under förevändning att ”befria” detta land och som 1918 håller på att strypa Ryska socialistiska republiken under förevändning att ”försvara” den mot tyskarna.

Fyra års imperialistisk folkslaktning har dock inte varit förgäves. Det bedrägeri mot folken, som begåtts av skurkarna i de båda rövargrupperna, den brittiska såväl som den tyska, har fullständigt avslöjats genom obestridliga och uppenbara fakta. Resultaten av fyra års krig har visat upp kapitalismens allmänna lag, tillämpad på kriget mellan rövarna om delningen av deras rov: den rikaste och starkaste skodde sig och plundrade mest, den svagaste blev totalt utplundrad, pinad, pressad och strypt.

Den brittiska imperialismens rövare var starkast ifråga om antalet ”kolonialslavar”. De brittiska kapitalisterna har inte förlorat en fotsbredd av ”sin” jord (dvs den jord de roffat åt sig under sekler) utan slog i stället under sig alla tyska kolonier i Afrika, lade Mesopotamien och Palestina under sitt välde, ströp Grekland och började plundra Ryssland.

Den tyska imperialismens rövare var starkast ifråga om ”sina” truppers organisation och disciplin men svagare vad kolonierna beträffar. De har förlorat alla kolonier men plundrat halva Europa och strypt det största antalet små länder och svaga folk. Vilket stort ”frihets”-krig från båda håll! Hur storartat de båda gruppernas rövare – de brittisk-franska kapitalisterna

och de tyska – har ”försvarat fosterlandet” tillsammans med sina lakejer socialchauvinisterna, dvs socialister som gått över på ”sin” bourgeois sida!

De amerikanska miljardärerna var väl rikast av alla och befann sig geografiskt i det säkraste läget. De har berikat sig mest. Alla länder, t o m de rikaste, har de gjort tributpliktiga. De har roffat åt sig hundratals miljarder dollar. Och varje dollar är fläckad med smuts – smuts från de hemliga avtalen mellan Storbritannien och dess ”allierade”, mellan Tyskland och dess vasaller, avtal om delningen av rovet, avtal om ömsesidigt ”bistånd” vid undertryckandet av arbetarna och förföljelserna mot de socialister som är internationalister. Varje dollar är fläckad med smuts från de ”inbringande” krigsleveranserna, vilka i varje land berikat de rika och ruinerat de fattiga. Varje dollar är fläckad med blod – från det hav av blod, som utgjutits av de 10 miljoner som stupat och de 20 miljoner som lemlästats i den stora, ädla och heliga frihetskampen för att avgöra om den brittiske eller den tyske rövaren skall få större bytte, om de brittiska eller de tyska bödlarna skall bli de *främsta* bland dem som stryper de svaga folken världen över.

Medan de tyska rövarna slagit rekord i brutal krigsterror, så har de brittiska slagit rekord inte endast ifråga om antalet kolonier, som de roffat åt sig, utan också beträffande raffinemang i avskyvärt hyckleri. Just nu sprider den brittisk-franska och den amerikanska borgarpressen i miljoner och åter miljoner tidningsexemplar lögn och förtal om Ryssland och söker hycklande rättfärdiga rövartåget mot detta land med påståendet, att det förs av strävan att ”försvara” Ryssland mot tyskarna!

Det behövs inte många ord för att vederlägga denna gemena och skändliga lögn – det räcker med att hänvisa till ett allmänt känt faktum. När Rysslands arbetare i oktober 1917 hade störtat sin imperialistiska regering, ställde sovjetmakten, de revolutionära arbetarnas och böndernas makt, öppet förslag om en rättvis fred utan annexioner och kontributioner, en fred med full garanti för lika rättigheter åt alla nationer – den föreslog *alla* krigförande länder en sådan fred.

Det var just den brittisk-franska och den amerikanska bourgeoisin, som inte antog vårt förslag, det var just den som t o m vägrade att tala med oss om en allmän fred! Det var just *den* som svek alla folks intressen, det var just den som drog ut på den imperialistiska slaktningen!

Det var just den som – i avsikt att ånyo dra in Ryssland i det imperialistiska kriget – vägrade att delta i fredsförhandlingarna och därmed gav fria händer åt de lika rovgiriga tyska kapitalisterna, som påtvingade Ryssland annexions- och våldsfreden i Brest!

Det är svårt att föreställa sig ett vidrigare hyckleri än det som utspelas när den brittisk-franska och amerikanska bourgeoisin nu söker vältra ”skulden” *för* Brestfreden på oss. Just kapitalisterna i de länder, som kunde ha gjort Brestförhandlingarna till allmänna förhandlingar om en allmän fred – just de uppträder nu som ”anklagare” mot oss! Den brittisk-franska imperialismens asgamar, som berikat sig på utplundring av kolonierna och på folkslaktningen, har dragit ut på kriget snart ett helt år efter Brestfreden, och just de ”anklagar” *oss* bolsjeviker, som föreslog alla länder en rättvis fred – *oss*, som annullerade, publicerade och lämnade ut de hemliga och brottsliga fördragen mellan extsaren och de brittisk-franska kapitalisterna till allmän vanära.

Arbetarna världen över, i vilket land de än lever, hälsar oss, sympatiserar med oss och applåderar oss för att vi brutit de imperialistiska förbindelsernas, de imperialistiska smutsiga fördragens och de imperialistiska fjättrarnas järnringar, för att vi brutit oss fram till frihet och bringat de tyngsta offer för detta, för att vi, såsom en socialistisk republik, om än marterad och plundrad av imperialisterna, likväl hållit oss *utanför* det imperialistiska kriget och höjt fredens fana, socialismens fana inför hela världen.

Det är inte förvånande, att det internationella imperialist-bandet hatar oss för detta, att det "anklagat" oss, att alla imperialistlakejer, våra högersocialistrevolutionärer och mensjeviker medräknade, också "anklagat" oss. Det hat som dessa imperialismens gårdvarar hyser mot bolsjevikerna och den sympati, som kommer oss till del från de medvetna arbetarna i alla länder, inger oss ny tillförsikt om att vår sak är rättvis.

Den är ingen socialist, som inte förstår, att man för att segra över bourgeoisin, för att överföra makten till arbetarna och för att *börja* den internationella proletära revolutionen *inte* kan och *inte* får rygga tillbaka för de tyngsta offer, däribland att offra en del av territoriet och att lida svåra nederlag mot imperialismen. Den är ingen socialist, som inte *i handling* visat sin beredvillighet att låta "sitt" fosterland göra de största offer för att verkligen driva den socialistiska revolutionens sak framåt.

För "sin" sak, dvs för att erövra världsherravälde, har imperialisterna i Storbritannien och Tyskland inte ryggat tillbaka för att helt ruinera och strypa en hel rad länder, från Belgien och Serbien till Palestina och Mesopotamien. Men måste socialisterna vänta med "sin" sak, med att frigöra de arbetande i hela världen från kapitalets ok och vinna en varaktig världsfred, tills man funnit en väg som inte kräver några offer? Måste de frukta att börja striden tills en lätt framgång "garanteras", måste de ställa "sitt", av bourgeoisin skapade "fosterlands" säkerhet och integritet högre än den socialistiska världsrevolutionens intressen? De kanaljer i den internationella socialismens led, de borgarmoralens lakejer som tänker så, är värda tredubbelt förakt.

Den brittisk-franska och den amerikanska imperialismens rövare "anklagat" oss för "sämforstånd" med den tyska imperialismen. Vilka hycklare! Vilka skurkar, som smutskastat arbetarregeringen, medan de darrar av skräck för den sympati arbetarna i "deras" länder hyser för oss! Men deras hyckleri kommer att avslöjas. De låtsas inte förstå skillnaden mellan en överenskommelse, som "socialister" ingår med bourgeoisin (sin egen eller en utländsk) mot arbetarna, mot det arbetande folket, och en överenskommelse som ingås med bourgeoisin av en färg mot bourgeoisin av en annan nationell färg *för att skydda* de arbetare, som besegrat sin bourgeoisin, och för att proletariatet skall kunna utnyttja motsättningarna mellan bourgeoisins olika grupper.

I själva verket förstår varje europé utmärkt väl denna skillnad, och det amerikanska folket har, som jag strax skall visa, särskilt påtagligt fått "erfara" den i sin egen historia. Det finns överenskommelser av olika slag, det finns fagots et fagots, som fransmännen säger.

När den tyska imperialismens rövare i februari 1918 kastade sina trupper mot det obehäpnade Ryssland, som demobiliserat sin armé och förlitat sig på proletariatets internationella solidaritet, innan den internationella revolutionen helt hade mognat, så tvekade jag inte alls att ingå en viss "överenskommelse" med de franska monarkisterna. Kapten Sadoul, en fransk officer, som i ord sympatiserade med bolsjevikerna men i handling troget tjänade den franska imperialismen, ledsagade den franske officeren de Lubersac till mig. "Jag är monarkist, och mitt enda mål är Tysklands nederlag", förklarade de Lubersac för mig. Det är självklart (cela va sans dire), svarade jag. Det hindrade mig inte alls att "komma överens" med de Lubersac om tjänster, som franska officerare, sprängningsexperter, önskade göra oss vid sprängning av järnvägar i syfte att hindra tyskarnas invasion. Det var ett exempel på en "överenskommelse", som varje medveten arbetare kommer att godkänna, en överenskommelse i socialismens intresse. Vi skakade hand med varandra, den franske monarkisten och jag, väl vetande att båda gärna skulle hänga sin "partner". Men våra intressen sammanföll för en tid. Mot de anfallande tyska rövorna utnyttjade vi i den ryska och den internationella socialistiska revolutionens intresse *andra* imperialisters lika rovgiriga motintressen. Sålunda tjänade vi arbetarklassens intressen i Ryssland och i andra länder, vi stärkte proletariatet och försvagade

bourgeoisin i hela världen, vi använde oss av den i varje krig fullt berättigade och ofrånkomliga metoden att manövrera, vika undan och retirera i avvaktan på det ögonblick, då den snabbt mognande proletära revolutionen *fullt mognat* i en rad avancerade länder.

Hur den brittisk-franska och den amerikanska imperialismens hajar än rasar av ilska, hur de än smutskastar oss, hur många miljoner de än ger ut för att muta högersocialistrevolutionära, mensjevikiska och andra socialpatriotiska tidningar, *kommer jag utan en sekunds tvekan* att sluta en *likadan* ”överenskommelse” med den tyska imperialismens vilddjur, om en offensiv av brittisk-franska trupper mot Ryssland så kräver. Och jag vet utmärkt väl, att min taktik kommer att godkännas av det medvetna proletariatet i Ryssland, Tyskland, Frankrike, Storbritannien och Amerika, kort sagt i hela den civiliserade världen. En sådan taktik kommer att göra verket lättare för den socialistiska revolutionen, påskynda dess ankomst, försvaga den internationella bourgeoisin och stärka positionerna för arbetarklassen, som är i färd med att besegra bourgeoisin.

Det amerikanska folket använde för länge sedan samma taktik och utnyttjade den till gagn för sin revolution. När det förde sitt stora befrielsekrig mot de brittiska förtryckarna, hade det emot sig även de franska och spanska förtryckarna, vilka innehade en del av det territorium, som nu utgör Nordamerikas förenta stater. Under sitt hårda befrielsekrig slöt det amerikanska folket också ”överenskommelser” med vissa förtryckare mot andra i syfte att försvaga förtryckarna och att stärka dem som på revolutionärt sätt kämpade mot förtrycket till gagn för de förtryckta massorna. Det amerikanska folket utnyttjade stridigheterna mellan fransmännen, spanjorerna och britterna, ibland stred det rentav sida vid sida med de franska och spanska förtryckarnas trupper mot de brittiska förtryckarna, det besegrade först britterna och befriade sig sedan (till en del genom friköp) från fransmännen och spanjorerna.

Historisk verksamhet är inte en trottoar på Nevskij prospekt, sade den store ryske revolutionären Tjernysjevskij. Den som ”godtar” en proletär revolution endast ”under förutsättning” att den går lätt och ledigt, att det från början föreligger en förenad aktion av proletärerna i olika länder, att det i förväg ges garanti mot nederlag, att revolutionens väg är bred, fri och rak, att det inte blir nödvändigt att på vägen till seger tidvis bringa de tyngsta offer, ”bida sin tid i en belägrad fästning” eller ta sig fram på smala, oländiga, slingrande och farliga bergsstigar – han är ingen revolutionär, han har inte frigjort sig från de borgerliga intellektuellas pedanteri, och han kommer i verkligheten ständigt att glida ned till den kontrarevolutionära bourgeoisins läger, såsom fallet är med våra högersocialistrevolutionärer, mensjeviker och rentav (fastän mera sällan) våra vänster-socialistrevolutionärer.

Liksom bourgeoisin tycker dessa herrar om att beskylla oss för revolutionens ”kaos”, för ”ödeläggelsen” av industrin, för arbetslösheten och brödbristen. Hur hycklande är inte dessa beskyllningar från dem, som välkomnade och stödde det imperialistiska kriget eller var ”ense” med Kerenskij, som fortsatte det! Det är just det imperialistiska kriget, som är skuld till alla dessa olyckor. Den genom kriget utlösta revolutionen kan inte undgå de otroliga svårigheter och lidanden, som den mångåriga, ruinerande och reaktionära folkslaktningen lämnat i arv. Att beskylla oss för ”ödeläggelse” av industrin eller för ”terror” är detsamma som att hyckla eller att uppvisa ett tjockskalligt pedanteri och oförmåga att förstå huvudbetingelserna för den rasande och till ytterlighet skärpta klasskamp som kallas revolution.

Även om ”anklagarna” av detta slag ”erkänner” klasskampen, så inskränker de sig egentligen till att erkänna den endast i ord, medan de i handling jämt och ständigt återfaller i den kalkborgerliga utopin om ”samförstånd” och ”samarbete” mellan klasserna. Ty under en revolutionsepok har klasskampen ofrånkomligt och oundvikligt, ständigt och i varje land tagit formen av inbördeskrig, och ett inbördeskrig är otänkbart utan att det åtföljs av de svåraste

ödeläggelser, terror och intrång på den formella demokratin i krigets intresse. Endast salsvelfulla präster – oavsett om de är kristna eller ”världsliga” såsom salongsmässiga parlamentssocialister – är oförmögna att se, förstå och förnimma denna nödvändighet. Endast förstelnade ”män i fodral” kan av denna anledning ta avstånd från revolutionen i stället för att lidelsefullt och beslutsamt störta sig in i striden, när historien kräver att mänsklighetens största problem skall avgöras genom kamp och krig.

Det amerikanska folket har en revolutionär tradition, som tagits upp av det amerikanska proletariats bästa representanter, vilka upprepade gånger gett uttryck åt sin fulla sympati med Oss bolsjeviker. Denna tradition är befrielsekriget mot briter på 1700-talet och inbördeskriget på 1800-talet. I vissa avseenden, om man tar hänsyn endast till ”ödeläggelsen” i vissa industrigrenar och i näringslivet, låg Amerika 1870 efter jämfört med 1860. Men vilken pedant, vilken idiot skulle inte den person vara, som på *denna* grund förnekade den väldiga, världshistoriska, progressiva och revolutionära betydelsen av inbördeskriget i Amerika 1863-65!

Bourgeoisins representanter förstår, att negerslaveriets avskaffande och störtandet av slavägarnas välde var värt att hela landet genomgick de långa åren av inbördeskrig, den avgrund av ruiner, ödeläggelse och terror, som åtföljer varje krig. Men nu, då det gäller den oändligt mycket större uppgiften att avskaffa det kapitalistiska löneslaveriet, att störta bourgeoisins välde – nu kan och vill bourgeoisins representanter och dess försvarare samt de reformistiska socialisterna, som är uppskrämda av bourgeoisin och skyr revolutionen, inte förstå inbördeskrigets nödvändighet och lagbundenhet.

De amerikanska arbetarna kommer inte att slå följe med bourgeoisin. De kommer att stå på vår sida, för inbördeskrig mot bourgeoisin. Den världsomspännade och den amerikanska arbetarrörelsens hela historia stärker min övertygelse härom. Jag minns också några ord av det amerikanska proletariats mest omtyckte ledare, Eugene Debs, som skrev i Appeal to Reason, jag tror det var i slutet av 1915 i artikeln What Shall I Fight For (Vad skall jag kämpa för), – (jag citerade denna artikel i början av 1916 vid ett offentligt möte i den schweiziska staden Bern) – att han, Debs, hellre skulle låta sig skjutas än rösta för krediter för det pågående, brottsliga och reaktionära kriget; att han, Debs, endast känner ett från proletärernas synpunkt heligt och rättfärdigt krig, nämligen kriget mot kapitalisterna, kriget för mänsklighetens befrielse från löneslaveriet.

Jag är inte förvånad över att Wilson, de amerikanska miljardärernas ledare och kapitalisthajarnas dräng, låtit spärra in Debs i fängelse. Må bourgeoisin rasa mot de sanna internationalisterna, mot det revolutionära proletariats sanna representanter! Ju större ursinne och brutalitet den uppvisar, desto närmare kommer dagen för proletariats segerrika revolution.

Man anklagar oss för de ödeläggelser vår revolution orsakat ... Och vem är det som anklagar? Svansviftare hos bourgeoisin – samma bourgeoisin, som under fyra års imperialistiskt krig har ödelagt så gott som hela den europeiska kulturen och fört Europa till barbari, förvildning och svält. Nu kräver denna bourgeoisin av oss, att vi inte skulle ha gjort revolution på dessa ödeläggelser, bland dessa spillror av kulturen, dessa spillror och ruiner som kriget åstadkommit, och inte med människor som förvildats genom kriget. Hur human och rättvis är inte denna bourgeoisin!

Bourgeoisins drängar beskyller oss för terror ... Den brittiska bourgeoisin har glömt sitt 1649, och fransmännen har glömt sitt 1793. Terrorn var rättvis och rättsenlig, när bourgeoisin använde den till sin fördel mot feodalherrarna. Terrorn blev ohygglig och brottslig, när arbetarna och fattigbönderna dristade sig att använda den mot bourgeoisin! Terrorn var rättvis och rättsenlig, när den användes för att ersätta en utsugande minoritet med en annan

utsugande minoritet. Terrorn blev ohygglig och brottslig, när den började användas för att avskaffa varje utsugande minoritet, till förmån för den i sanning överväldigande majoritetens intressen, för proletariats och halvproletariats, arbetarklassens och fattigböndernas intressen!

Den internationella imperialistiska bourgeoisin har slaktat 10 miljoner människor och lemläst 20 miljoner i "sitt" krig, ett krig för att avgöra huruvida de brittiska eller de tyska rövarna skall härska över världen.

Om *vårt* krig, de förtrycktas och utsugnas krig mot förtryckarna och utsugarna, kostar en halv eller en hel miljon offer i alla länder, så kommer bourgeoisin att säga, att de förstnämnda offren är berättigade men de senare brottsliga.

Proletariatet kommer att säga någonting helt annat.

Mitt uppe i det imperialistiska krigets fälor lär proletariatet nu helt och påtagligt känna den stora sanning, som alla revolutioner lär och som arbetarna fått i arv från sina bästa lärare, den nutida socialismens grundare. Denna sanning är att ingen revolution kan ha framgång utan att *utsugarnas motstånd krossas*. När vi, arbetarna och de arbetande bönderna, hade bemäktigat oss statsmakten, var det vår plikt att krossa utsugarnas motstånd. Vi är stolta över att vi gjort och fortsätter att göra detta. Vi beklagar, att vi inte gör det med tillräcklig fasthet och beslutsamhet.

Vi vet, att ett ursinnigt motstånd från bourgeoisin mot den socialistiska revolutionen är oundvikligt i alla länder och att motståndet kommer att *växa* allt eftersom denna revolution växer. Proletariatet kommer att krossa detta motstånd, och det kommer slutgiltigt att mogna för segern och för makten under kampen mot bourgeoisin, som sätter sig till motstånd.

Må den fala borgarpressen ropa ut för hela världen varje misstag som vår revolution gör. Vi är inte rädda för våra misstag. Människorna har inte blivit helgon, därför att revolutionen börjat. De arbetande klasserna, som i sekler varit förtryckta och förtrampade och med våld hållits i fattigdomens, okunnighetens och förvildningens skruvstäd, kan inte undgå misstag när de gör revolution. Och det går inte, såsom jag en gång tidigare haft tillfälle att påpeka, att spika in det borgerliga samhällets lik i en likkista och begrava det. Kapitalismens lik ruttnar och faller sönder mitt ibland oss, det förpestar luften med smittämnen och förgiftar vårt liv samt snärjer in det, som är nytt, friskt, ungt och levande, med tusentals trådar och band från det som är gammalt, ruttet och dött.

På varje hundratal misstag, som vi gör och som bourgeoisin och dess lakejer (våra mensjeviker och högersocialistrevolutionärer inräknade) ropar ut för hela världen kommer tio tusen stora och hjältemodiga handlingar, som är så mycket större och hjältemodigare, därför att de är enkla, föga märkbara och dolda i vardagslivet i ett fabrikskvarter eller i en undangömd by och därför att de utförs av människor, som inte är vana (och inte har möjlighet) att ropa ut varje framgång för hela världen.

Men även om förhållandet vore motsatt – ehuru jag vet att ett sådant antagande är oriktigt –, även om det skulle komma tio tusen misstag på varje hundratal riktiga handlingar, som vi utför, så skulle vår revolution likväl vara stor och oövervinnlig; *och så kommer den att vara i världshistoriens ögon, ty för första gången* är det inte minoriteten, inte endast de rika, inte endast de bildade, utan de verkliga massorna, den överväldigande majoriteten av det arbetande folket, som *själva* bygger upp ett nytt liv och genom *sina egna erfarenheter* löser den socialistiska organisationens svåraste frågor.

Varje misstag i ett sådant arbete, i detta ytterst samvetsgranna och ärliga arbete av tiotals miljoner enkla arbetare och bönder för att omgestalta hela sitt liv, varje sådant misstag är värt tusentals och miljontals "felfria" framgångar, som uppnåtts av den utsugande minoriteten –

framgångar i att svindla och lura de arbetande människorna. Ty endast *genom* sådana misstag kommer arbetarna och bönderna att *lära sig* bygga upp det nya livet, lära sig att reda sig *utan* kapitalister, endast så kommer de att bana sig väg – genom tusentals hinder – till den segerrika socialismen.

Misstag begås under det revolutionära arbetet av våra bönder, som med ett slag, på en enda natt, mellan den 25 och 26 oktober (gamla stilen) 1917, avskaffade all privatäganderätt till jorden och nu månad efter månad övervinner oerhörda svårigheter, själva rättar sina misstag och på praktisk väg löser den ytterligt svåra uppgiften att organisera nya betingelser för det ekonomiska livet, att bekämpa kulakerna, att säkra jord åt de arbetande (och inte åt de rika) samt att gå över till kommunistiskt jordbruk i stor skala.

Misstag begås under det revolutionära arbetet av våra arbetare, som på några månader redan nationaliserat praktiskt taget alla de största fabrikerna och verkstäderna och genom tungt vardagsarbete lär sig det nya värvet att förvalta hela industrigrenar, som sätter igång de nationaliserade företagen, övervinner det kolossala motstånd som trögheten, småborgerligheten och egoismen orsakar samt sten för sten lägger fundamentet till en ny samhällsrelation, en ny arbetsdisciplin och ett nytt inflytande för arbetarnas fackföreningar över sina medlemmar.

Misstag begås under det revolutionära arbetet av våra sovjetter, som bildades redan 1905 genom ett mäktigt uppsving bland massorna. Arbetarnas och böndernas sovjetter är en *ny typ* av stat, en ny och högre *typ* av demokrati, en form av proletariats diktatur, ett sätt att styra staten *utan* bourgeoisin och *mot* bourgeoisin. För första gången står demokratin här i massornas, de arbetande människornas tjänst och har upphört att vara en demokrati för de rika, vilket den än idag är i alla borgerliga republiker, t o m de mest demokratiska. För första gången löser folkmassorna i en måttstock, som inbegriper hundratals miljoner människor, uppgiften att förverkliga proletärens och halvproletärens diktatur – en uppgift, utan vars lösning det inte kan bli tal om socialism.

Må pedanter eller personer, som är ohjälpligt fullproppade med borgerligt demokratiska eller parlamentariska fördomar, förbryllat skaka på huvudet åt våra sovjetter, exempelvis frånvaron av direkta val. Dessa personer har ingenting glömt och ingenting lärt under de stora omvälvningsåren 1914-18. Att förena proletariats diktatur med en ny demokrati för de arbetande – inbördeskrig med största möjliga indragande av massorna i politiken – det är en förening, som inte kan åstadkommas med ett slag och som inte passar in i den rutinmässiga parlamentariska demokratis utslitna former. Konturerna av en ny värld, socialismens värld, reser sig framför oss i sovjetrepublikens gestalt. Och det är inte förvånande, att denna värld inte föds i färdigt skick, att den inte träder fram med en gång, likt Minerva ur Jupiters huvud.

De gamla, borgerligt demokratiska författningarna ordade t ex om formell jämlikhet och mötesfrihet – men vår sovjetförfattning, arbetarnas och böndernas författning, utmönstrar den formella jämlikheten som hyckleri. När de borgerliga republikanerna störtade troner överända, bekymrade de sig inte om formell jämlikhet mellan monarkister och republikaner. När det gäller att störta bourgeoisin, kan endast förrädare eller idioter kräva formell jämlikhet för bourgeoisin beträffande rättigheter. ”Mötesfrihet” för arbetare och bönder är inte värd ett dugg, ifall bourgeoisin lagt beslag på de bästa byggnaderna. Våra sovjetter har *tagit ifrån* de rika alla goda byggnader i stad och på land och *överlämnat alla* dessa byggnader till arbetarna och bönderna för *deras* föreningar och möten. Sådan är *vår* mötesfrihet – för de arbetande! Sådan är meningen och innehållet i vår sovjetiska, vår socialistiska författning!

Och därför är vi alla så djupt övertygade om att vilka olyckor, som än kan komma att drabba vår sovjetrepublik, så *är den oöverbärlig*.

Den är oövervinnlig, emedan varje slag från den ursinniga imperialismen och varje nederlag, som den internationella bourgeoisin tillfogar oss, reser ständigt nya arbetar- och bondeskikt till kamp, ger dem lärdomar till priset av enorma offer, stålsätter dem och väcker till liv nytt hjältemod bland massorna.

Vi vet, att vi antagligen inte så snart kan få hjälp av er, kamrater amerikanska arbetare, ty i olika länder utvecklar sig revolutionen i olika former och i olika takt (och annorlunda kan det inte vara). Vi vet, att den proletära revolutionen i Europa måhända inte heller kommer att flamma upp under de närmaste veckorna, hur snabbt den än mognat på sistone. Vi räknar med att den internationella revolutionen är oundviklig, men det betyder ingalunda att vi är så dumma, att vi skulle tro att revolutionen oundvikligen skall komma inom en *bestämd* och kort tid. Vi har sett två stora revolutioner i vårt land, 1905 och 1917, och vi vet att revolutioner inte görs vare sig på beställning eller enligt överenskommelse. Vi vet, att omständigheterna gjorde vår ryska avdelning av det socialistiska proletariatet till förtrupp, inte på grund av våra förtjänster utan på grund av Rysslands utomordentliga eftersläpning, och att en rad enskilda revolutioner kan drabbas av nederlag innan den internationella revolutionen bryter ut.

Trots detta är vi fast övertygade om att vi är oövervinnliga, ty mänskligheten kommer inte att brytas ned av den imperialistiska slaktningen utan den kommer att övervinna den. Och det första landet, som *bröt* det imperialistiska krigets fångbojor, var *vårt* land. Vi bringade ohyggligt tunga offer i kampen för att bryta dessa bojor, men vi *bröt* dem. Vi är fria från imperialistiskt beroende, och vi har inför hela världen höjt kampfanan för imperialismens fullständiga störtande.

Vi befinner oss så att säga i en belägrad fästning så länge inte andra avdelningar av den internationella socialistiska rörelsen kommit oss till hjälp. Men dessa avdelningar finns, de är *talrikare* än våra, och de mognar, växer och blir starkare ju längre imperialismens grymheter fortsätter. Arbetarna bryter med sina socialförrädare av typen Gompers, Henderson, Renaudel, Scheidemann och Renner. Långsamt men säkert tillägnar sig arbetarna den kommunistiska, bolsjevikiska taktiken och går framåt till den proletära revolutionen, vilken ensam är i stånd att rädda kulturen och mänskligheten, som håller på att gå under.

Kort sagt: vi är oövervinnliga, ty den proletära världsrevolutionen är oövervinnlig.

Den 20 augusti 1918

N Lenin

Pravda nr 178, den 22 augusti 1918

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 37, s 48-64